

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **H. S.**, nar. X,
st. přísl. X,
t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 10. 2018, č. j. OAM-176/LE-BE02-K10-PD2-R2-2011,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. Shirzadovi Mir Ahmadovi, Ph.D., bytem X, se přiznává náhrada nákladů ve výši **5 163,- Kč**, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OAM-176/LE-BE02-K10-PD2-R2-2011 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo

rozhodováno o tom, že doplňková ochrana se podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) neprodlužuje.

2. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ve věci již podruhé, neboť jeho prvotní rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAM-176/LE-BE02-P06-PD2-2011, bylo zrušeno zdejším soudem rozsudkem ze dne 29. 3. 2018, č. j. 32 Az 3/2017-72 (dále též „zrušující rozsudek“), a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul vývoj statusu mezinárodní ochrany žalobce od jeho příjezdu do ČR až po podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 23. 8. 2016. Z této geneze vyplývá, že doplňková ochrana byla žalobci udělena rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012 (na 24 měsíců) a prodloužena opakovaně o 24 měsíců rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, naposledy s platností do dne 6. 11. 2016.
4. Dále žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav vyplývající zejména z pohovoru k podané žádosti ze dne 12. 9. 2016 o prodloužení doplňkové ochrany. Žalobce mj. sdělil, že v Afghánistánu, kde bydlel spolu s rodiči, není stále bezpečno a nikoho tam nemá, neboť jeho rodiče jsou v Íránu. Další důvody pro svou žádost neuvedl. K aktuální bezpečnostní situaci v zemi jeho původu konstatoval, že tam dlouho nebyl, téměř pět let pobývá v ČR, ale podle zpráv z novin je to všude v Afghánistánu nebezpečné a lidé odtamtud utíkají. Informace o zemi původu čerpá z televize, novin, televizních zpráv, Google a BBC. Před svým odjezdem z vlasti žil žalobce dlouhou dobu v Íránu. Žadatel žil ve městě Kandahár, přičemž aktuální bezpečnostní situace v tomto místě není bezpečná, když tam na základě zpráv stále probíhá válka. Podle žalobce je pro něj situace těžší, neboť se hlásí k národnosti X. Má také jiné náboženství, jelikož vyznává šiitský islám. K možnosti přesídlení uvedl, že slyšel, že Kábul je bezpečnější, ale že to nikdo nemůže tvrdit pouze na základě toho, že tam méně padají bomby. Na území Afghánistánu nemá žalobce žádné rodinné příslušníky, neboť podle něj všichni bydlí v Íránu, přičemž je s nimi v kontaktu. Dále sdělil, že jeho příbuzní neuvažují o tom, že by se do země původu vrátili. Osobně žalobce v zemi svého původu žádné potíže nepociťoval, neboť v době svého odjezdu ze země byl ještě malé dítě. Dle svého vyjádření by se žalobce mohl přestěhovat za rodiči do Íránu. Má doklad, dostane cestovní vízum a může je navštěvovat. V Íránu by nicméně žít nemohl, neboť nemá doklad na to, aby tam žil, a jeho rodiče tam žijí nelegálně. V Íránu dle žalobce neexistuje azyl, možná pouze pro lidi, kteří tam bydlí 20 let. Na otázku, zda měl žalobce v zemi původu ještě nějaké další potíže, tento uvedl, že pokud je myšlena jeho osobní situace, tak pro lidi z etnika X je situace těžká. X jsou v zemi málo procentuálně zastoupeni a jejich náboženství je trochu jiné. Ohledně rodinných příslušníků a jiných sociálních vazeb na území ČR žalobce odpověděl, že od roku 2013 bydlí sám, otevíral obchod v Břeclavi, tři roky podniká a platí zdravotní a sociální pojištění zaměstnancům. Ke

svému zdravotnímu stavu konstatoval, že je zdrav. Pro žalobce je poté důležité, aby se naučil dobře česky.

5. Žalovaný dále shrnul závěry zrušujícího rozsudku krajského soudu.
6. Při seznámení s podklady žalobce sdělil, že předloží další dokumenty, a to zejména ty, které posuzují současnou situaci v Afghánistánu nezkresleně a v plné šíři. Většina zpráv byla shromážděna žalovaným, který má eminentní zájem na pojetí zpráv pro žadatele vyznívajících nepříznivě. Ve stanovené lhůtě žalobce zmiňované dokumenty nedoložil.
7. Při posuzování žádosti vyšel žalovaný zejména ze spisového materiálu, z obsahu žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánské islámské republice. Konkrétně vycházel z Informace EASO o zemi původu (2.16 Kandahár, 2.22 Logar) z prosince 2017; Informace EASO o zemi původu, Afghánistán, fyzické osoby jako cíl útoků ozbrojených aktérů během konfliktu – perzekuce ze strany státu z prosince 2017; Informace OAMP: Územní kontrola a bezpečnostní situace ze dne 15. 6. 2018; Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi – leden 2018; Informace OAMP – Vnitřně vysídlené osoby: aktuální situace, důvody a schémata vysídlení, dobrovolná repatriace, státní a nestátní asistence ze dne 1. 2. 2018; Výroční zprávy Amnesty International 2018 z 22. 2. 2018; Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 z 18. 1. 2018; Informace EMN, listopad 2017: Účelové šetření EMN týkající se nucených návratů do Afghánistánu; Informace Valného shromáždění – Rada bezpečnosti OSN: Situace v Afghánistánu a její důsledky pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 3. 3. 2017; Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii ze rok 2016 – kapitola IV: Prioritní země z hlediska lidských práv – Afghánistán ze dne 20. 7. 2017; Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 z ledna 2018; Informace MZV ČR: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí z 1. 7. 2015; rozsudku ESLP č. 29094/09 z 5. 7. 2016; Informace EASO o zemi původu – Afghánistán: bezpečnostní situace – leden 2016.
8. Žalovaný se dále zabýval tvrzenými potížemi žalobce stran jeho příslušnosti k národnostní menšině X, přičemž konstatoval, že situace X rozhodně není v zemi původu žalobce ideální, přičemž za určitých okolností lze o marginalizaci tohoto etnika hovořit, nicméně nelze pojednávat o soustavné systematické diskriminaci a pronásledování konkrétní skupiny ze strany afghánského státu. Společenské a mocenské postavení X se nesporně zlepšuje, což mj. potvrzuje např. vysoké zastoupení X ve veřejném životě. Žalovaný zdůraznil, že ti, kterým se dostává v důsledku rozdílů méně příznivého zacházení, nejsou nutně oběťmi pronásledování či vážné újmy. Žalobce nepředložil žádné konkrétní skutečnosti, které by vedly k přesvědčení, že by mohla existovat reálná hrozba a že by mohl být žalobce vystaven vážné újmě. Hrozba, o které žalobce hovořil, je jeho nepodloženou subjektivní domněnkou, která nebyla podložena fakty. Konání protivládních skupin, které operují pouze v některých oblastech, představuje ilegální činnost, kterou

afghánské státní orgány nepodporují a netolerují. Aktivita Tálíbanu nelze nahlížet jako součást státní politiky, nejde o jevy státní moci buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědom trpěné či státní moci záměrně nedostatečně potlačované. Žalovaný proto konstatoval, že se v případě žalobce nejednalo o relevantní důvod k prodloužení doplňkové ochrany na území ČR.

9. Žalovaný dále hodnotil ve světle aktuálních informací o zemi původu žadatele s přihlédnutím k místu jeho bydliště – Kandaháru. Žalovaný uznal, že bezpečnostní situace se v provincii Kandahár nezlepšila. Konflikt v Afghánistánu má proměnlivý charakter a navrátilcům může hrozit reálné riziko pronásledování či vážné újmy z důvodů, které souvisí s pokračujícím ozbrojeným konfliktem.
10. Žalovaný dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt probíhá jen v některých oblastech Afghánistánu a neprobíhá např. v Kábulu (civilní obyvatelstvo není permanentně ohroženo). Kábul je pod kontrolou centrální vlády a nevykazuje skutečné riziko porušení čl. 3 Úmluvy, neboť je jednou z nejbezpečnějších oblastí země původu žalobce (s. 9). Obecně vzato však žalovaný nepochybuje o obecně špatné bezpečnostní situaci v Afghánistánu, která se v průběhu roku 2017 a 2018 nadále zhoršovala.
11. Žalovaný dále hodnotil možnost řešit individuální situaci žalobce cestou vnitřního přesídlení. Žalovaný se věnoval např. městu Kábulu, kde je situace stabilizovaná a až na dílčí události konstantní s tím, že se jedná o hlavní město, kam se navrácí velké množství vnitřně přesídlených osob z jiných částí Afghánistánu. Podle čl. 8 kvalifikační směrnice tak není žalobce nezbytně odkázán ve své situaci na mezinárodní ochranu, jelikož se nepopíratelně může navrátit do hlavního města, má tam přístup k ochraně před pronásledováním a taktéž může do této části země původu bezpečně a legálně odcestovat. Pokud by z nějakého důvodu žalobce nechtěl pobývat v Kábulu, má také možnost podle zpráv o zemi původu najít účinnou ochranu i v mnoha jiných částech Afghánistánu, jako např. v Mazár-e Šaríf, které je neoficiálním hlavním městem severního Afghánistánu, provincie, Bamján, Dájkundí nebo Pandžšír.
12. Neexistuje žádný náznak, že by neúspěšným žadatelům či osobám dlouhodobě pobývajícím v zahraničí hrozil postih ze strany státních orgánů nebo nějaké nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalovaný dále poukázal také na rozsudek ESLP H. a B. vs. Spojené království. Obecná bezpečnostní situace v Kábulu či jiných relativně bezpečných místech v zemi původu pod kontrolou centrální vlády rozhodně nevykazuje takové znaky, že by úroveň incidentů a násilností vytvářela skutečné riziko, že by jakékoliv navrácení do této země porušovalo čl. 3 Úmluvy.
13. Dále se žalovaný zabýval konkrétními tvrzeními žalobce týkajícími se jeho důvodů pro neochotu vrátit se zpět do Afghánistánu, která dotyčný uvedl. Dospěl k názoru, že skutečnosti uvedené žalobcem nejsou relevantní stran prodloužení doplňkové ochrany.
14. Konečně žalovaný taktéž dovodil, že žalobce nespadá do žádné ze zranitelných skupin osob, neboť je dospělý, způsobilý a v produktivním věku bez jakýchkoliv specifických potřeb.

15. Z uvedených důvodů žalovaný žádosti žalobce opětovně nevyhověl a doplňkovou ochranu neprodloužil.

III. Žaloba

16. Ve své žalobě, jež byla krajskému soudu doručena dne 27. 11. 2018, vytýkal žalobce napadenému rozhodnutí, že žalovaný zcela ignoroval důvody, pro které bylo zrušujícím rozsudkem krajského soudu zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného. Ač žalovaný formálně citoval část z těchto důvodů, absolutně je nerespektoval. Ve svých důsledcích se jedná o akt úřední libovůle.
17. Dle žalobce krajský soud ve zrušujícím rozsudku zkonstatoval, že v předmětné věci byly podmínky pro udělení doplňkové ochrany vyhodnoceny již v prvotním a druhotném rozhodnutí žalovaného o udělení doplňkové ochrany žalobci na dobu 24 měsíců. Konflikt v Afghánistánu byl vyhodnocen jako natolik závažné riziko, které naplňovalo podle závěrů žalovaného podmínky vážného nebezpečí újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
18. V situaci, kdy podle pozorovatelů Táliban (ale i Islámský stát) buď přímo či nepřímo ovládá většinu území Afghánistánu, což je notorieta, v době, kdy se množí každodenní teroristické útoky, v době, kdy nový velitel amerických sil a sil NATO v Afghánistánu na své první konferenci prohlásil, že v Afghánistánu nelze vojensky vyhrát, je výrok žalovaného o zlepšování se situace v extrémním nesouladu s realitou.
19. Zvláštní svévole se projevuje při hodnocení jednotlivých zpráv. Zatímco krajský soud si doplnil jejich výčet a konstatoval, že situace se zhoršuje, a není důvod k odnětí dočasné ochrany, správní orgán viděl věci přesně opačně, jakkoliv zcela zjevně tomu tak není.
20. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. *Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 2. 2019 popřel oprávněnost podané žaloby, se kterou nesouhlasil.*
22. Aby žalovaný dostál povinnostem stanovených mu krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, opatřil si v nově vedeném správním řízení zcela nové a aktuální informace potřebné k posouzení konkrétního případu žalobce a jeho žádosti. Žalovaný poté dospěl k závěru, že na základě posouzení bezpečnostního, lidskoprávního a humanitárního prostředí v provincii Kábul a posouzení individuální situace žalobce je jeho návrat do země původu možný. Tyto oblasti se nachází pod faktickou kontrolou centrální afghánské vlády a jsou schopny poskytnout obyvatelům zde žijícím adekvátní infrastrukturu, bezpečnost a ekonomické zázemí pro zajištění základních životních potřeb. Žalovaný rovněž náležitě a detailně posoudil možnost řešit individuální situaci žalobce využitím vnitrostátní ochrany.
23. Žalovaný uzavřel, že bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů, přičemž žalovaný dostal požadavkům kladeným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný si

byl plně vědom obecně nedobré bezpečnostní situace v Afghánistánu, na kterou sám v odůvodnění poukázal, když například podrobně zkoumal možnosti žalobce navrátit se do své dřívější domovské provincie Kandahár a tuto možnost odmítl s tím, že na základě shromážděných podkladů lze dovodit, že v případě návratu žalobce do této provincie nelze vyloučit přímé a bezprostřední ohrožení žalobce vážnou újmou ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Samozřejmě se bezpečnostní situace v Afghánistánu neustále vyvíjí.

24. Žalovaný dále upozornil na velmi obecnou argumentaci žalobce obsaženou v žalobě, přičemž je otázkou, zda takto podaná žaloba vůbec splňuje požadavky stran formulace žalobních bodů. Žalobce sám se žádnými konkrétními výtkami vůči napadenému rozhodnutí nepřišel a svá obecná tvrzení ani nepodložil žádnými důkazy.
25. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Průběh ústního jednání

26. Žalobce ani žalovaný se k nařízenému jednání nedostavili.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Soud k věci uvádí, že ještě před ústním jednáním ve věci bylo soudu doručeno sdělení JUDr. Vyvadila o ukončení právního zastoupení, neboť mu žalobce vypověděl plnou moc.
28. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve smyslu článku 46 odst. 3 procedurální směrnice vycházel ze skutkového stavu rozhodného ke dni vydání svého rozsudku (tzv. *ex nunc*) a přihlížel tak k vývoji v zemi původu žalobce i po vydání napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že odstup mezi projednáním věci a vydáním napadeného rozhodnutí je poměrně značný.
29. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
30. Zdejší soud také vycházel ze závěrů zrušujícího rozsudku, který žalovaného zavázal k novému posouzení situace v Afghánistánu z hlediska trvání potřeby doplňkové ochrany žalobce, přičemž zároveň poměrně jednoznačně konstatoval, že poměry v provincii Kandahár, odkud žalobce pochází, nejsou natolik bezpečné, aby se tam žalobce mohl vrátit. V tomto ohledu tedy nedošlo podle závazného právního názoru krajského soudu k natolik významné a trvalé změně poměrů, aby bylo možno zdůvodnit neprodloužení doplňkové ochrany.

31. Je třeba uvést i to, že žalovaný z tohoto názoru vycházel v nyní napadeném rozhodnutí a dovodil, že situace v provincii Kandahár se nezlepšila. Tato otázka tedy již nepředstavuje předmět sporu mezi stranami a soud se jí v předmětném řízení již dále nezabýval.
32. Podle názoru vtěleného v odůvodnění napadeného rozhodnutí je situace v Afghánistánu nadále složitá a proměnlivá, což znamená, že se liší oblast od oblasti (provincie od provincie). Klíčovým úsudkem pro přezkum napadeného rozhodnutí je tedy úvaha žalovaného o tom, že žalobce může využít tzv. vnitřního přesídlení do provincie Kábul (hlavního města Afghánistánu a okolí), která náleží k nejbezpečnějším místům v této zemi. Spornou otázkou tedy je, zda žalovaný mohl dospět na základě posouzení individuálních okolností příběhu žalobce v porovnání s informacemi plynoucími ze zpráv o zemi původu k odůvodněnému závěru, že žalobce může využít vnitřní ochrany a po případném návratu do Afghánistánu se přestěhovat do provincie Kábul či jinam, kde je bezpečněji než v provincii Kandahár, odkud žalobce pochází.
33. Krajský soud v první řadě hodnotil argumentaci žalovaného z hlediska přezkoumatelnosti a dovodil, že v tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelné, podložené a dostatečně podrobné.
34. Ohledně samotné reálné uskutečnitelnosti vnitřního přesídlení krajský soud uvádí, že zprávy o zemi původu uvádí, že vysídlencům či vracejícím se migrantům (tzv. navrátilcům) nejsou kladeny žádné administrativní překážky v cestování ve vnitrozemí Afghánistánu. Konečně je třeba zdůraznit, že možnost vnitřního přesídlení připouští i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech mezinárodní ochrany (viz k tomu zejm. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Azs 124/2019 – 33).
35. Žalovaný hodnotil možnosti vnitřního přesídlení dostatečně, přičemž svou úvahu žalovaný nevztáhl pouze k provincii Kábul, ale podpůrně odkázal též na poměrně příznivé poměry i v jiných částech Afghánistánu, jako např. v Mazár-e Šarif, provincii Bamján, Dájkundi nebo Pandžšír. Z hlediska individuálních rizik nebylo ani v soudním řízení prokázáno, že by žalobce nemohl využít možnosti vnitřního přesídlení. Žalobce ani v soudním řízení blíže neobjasnil, proč by nemohl vnitřního přesídlení v Afghánistánu využít.
36. K žalobcem namítanému nesplnění zákonných podmínek pro neprodloužení doplňkové ochrany krajský soud považuje za nutné poukázat na právní rámec institutu prodloužení doplňkové ochrany. Právní úprava institutu doplňkové ochrany je obsažena v zákoně o azylu, konkrétně v ustanovení § 14a (udělení doplňkové ochrany) a § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení doplňkové ochrany). Podle ustanovení § 14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné*

nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak „[z]a vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponížující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) **vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu**, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

37. Korespondující právní úprava obsažená v čl. 15 odst. 1 písm. c) kvalifikační směrnice uvádí,
že *vážnou újmu se rozumí vážné a individuální obrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu*. Z výkladu tohoto ustanovení kvalifikační směrnice krajský soud připomíná, že je třeba odlišit tzv. obecné a individuální riziko hrozby nebezpečí vážné újmy žalobci v případě návratu do země původu. Jak uvádí příručka EASO k výkladu tohoto článku kvalifikační směrnice *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis* (přístupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>), je při výkladu podmínek pro udělení doplňkové ochrany třeba zachovat tzv. holistický přístup, tedy podrobné a komplexní vyhodnocení všech rozhodných skutečností a jejich souvztažností, které vytváří azylový příběh uprchlíka.
38. Podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně*.
39. K výkladu právního rámce prodloužení doplňkové ochrany krajský soud uvádí, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tedy změny rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změní do té míry, že ochrany již není třeba*. Při uplatňování odstavce 1 přibližují členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na

doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy. Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě interpretovat tak, že trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu.

40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nešel cestou prokazování změny poměrů v místě bydliště žalobce, tj. Kandaháru, neboť v této provincii dosud nedošlo v souladu s tvrzením žalobce dle žalovaného ke zlepšení bezpečnostní situace, ale zabýval se alternativou jeho možného vnitřního přesídlení, k čemuž jej rovněž zavázal krajský soud ve zrušujícím rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu mu v tom v zásadě platná právní úprava nebrání, neboť doplňková ochrana je založena na principu dočasnosti poskytnutí ochrany cizinci s perspektivou návratu do země původu v případě, že mu nebude hrozit riziko ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný navíc založil svá předcházející rozhodnutí o přiznání doplňkové ochrany výlučně na hodnocení obecného rizika v Afghánistánu, nikoliv však na hodnocení individuálních rizik. V případě žalobce je třeba podotknout, že čerpal výhod doplňkové ochrany již od roku 2012, tedy dostatečně dlouhou dobu na to, aby bylo možno usuzovat, že pokud mu v zemi původu hypoteticky mělo hrozit nějaké konkrétní nebezpečí, tak již nebezpečí ze strany stejných osob není pravděpodobné, neboť se na žalobce v zemi původu „již zapomnělo.“ Žalobce však v průběhu správního řízení žádné takové osoby neoznačil. Jak už krajský soud výše vysvětlil, žalobce žádné konkrétní individuální rizikové faktory týkající se svého začlenění do afghánské společnosti netvrdil.
41. Krajský soud tak nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť v rámci hodnocení existence podmínek § 14a zákona o azylu je třeba hodnotit možnost využití vnitřní ochrany (srov. dikci „nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu“), což žalovaný nyní v napadeném rozhodnutí učinil, a to na základě přezkoumatelné, logické a zdůvodněné úvahy. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61 (přístupné na www.nssoud.cz)).
42. Jakkoliv krajský soud připomíná, že není primárně podstatné, kolik navrátilců se vrací zpět do Afghánistánu z Evropy (viz k tomu citované usnesení NSS ze dne 8. 3. 2018, č.j. 9 Azs 435/2017 – 22), zároveň krajský soud zdůrazňuje, že samotný migrační tok je okolností, kterou lze nepochybně v rámci hodnocení situace v zemi původu zohlednit. Není však okolností klíčovou pro posouzení míry nerozlišujícího násilí ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. c) kvalifikační směrnice.
43. Pokud se týká špatné humanitární situace v Kábulu a souvisejícího hodnocení podmínek, za nichž by žalobce absolvoval vnitřní přesídlení, tu krajský soud poukazuje na to, že

žalovaný se zabýval hodnocením zranitelnosti žalobce a dospěl k závěru, že není zranitelnou osobou. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že logicky žalobce nevyžaduje vyšší míru ochrany. Lze předpokládat, že jako osamělý mladý muž, který netrpí žádnými významnějšími zdravotními problémy, si v zemi svého původu dokáže poradit i s poněkud nepříznivějšími podmínkami.

44. Krajský soud rovněž žalovaného zavázal k posouzení příslušnosti žalobce k národnostní menšině X a skutečnosti, zda žalobci s ohledem na tuto skutečnost nehrozí v zemi původu vážná újma. Zdejší soud má v souladu s tvrzením žalovaného za to, že žalobce neuvedl žádné konkrétní potíže, kterým by musel z uvedeného důvodu v zemi svého původu čelit. Stejně tak nehovořil o žádných konkrétních problémech či diskriminaci, které by přímo souvisely s jeho X národností, a kterým by musel on či jeho rodina v zemi svého původu čelit. Žalovaný se tvrzením žalobce na podkladě citovaných informací o zemi původu v napadeném rozhodnutí velmi obsáhle věnoval se závěrem, že tato skutečnost nebrání žalobcovu bezpečnému návratu do vlasti s ohledem na jeho etnickou, resp. národnostní příslušnost. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný zvažoval doložené problémy, které v Afghánistánu stran X existují. Žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nezamlčoval, že X příslušnost může představovat skutečnosti, pro něž může žalobce zažívat v zemi svého původu určitá příkoří, jak taktéž tvrdil. Nicméně tato tvrzená a ani z podkladů zjištěná příkoří nenaplňují pojem nebezpečí rizika vážné újmy hrozící žalobci. Pokud žalovaný hodnotil tvrzení žalobce o nebezpečí vážné újmy zejména z pohledu jeho příslušnosti k X menšině, pak postupoval podle přesvědčení krajského soudu správně, což ostatně řádně a dostatečně osvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí. Krajský soud nezpochybňuje složitou situaci, pokud se jedná o X menšinu v Afghánistánu, nicméně z informací jednoznačně vyplynulo, že tito nejsou pronásledováni z azylově relevantních důvodů, nehrozí jim primárně riziko skutečné vážné újmy a soud zprávy o zemi původu žalovaného založené ve správním spise považuje stran této otázky za aktuální a vycházející z důvěryhodných zdrojů.
45. Na rozdíl od žalobce krajský soud nesdílí závěr, že napadené rozhodnutí je založeno na svévoli či libovůli, neboť se pohybuje v mantinelech závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku, přičemž žalovaný evidentně všechny vytýkané otázky velmi podrobně, obsáhle a řádně vypořádal za použití aktuálních podkladů o situaci v zemi původu žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku IV. tohoto rozsudku

o odměně tlumočnicka ustanoveného usnesením zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2020, č. j. 32 Az 30/2018 – 57. Soudem ustanovenému tlumočnickovi tedy soud přiznal celkem částku 5 163 Kč (náhrada cestovních výdajů a náhrada mzdy související s podáním ústního znaleckého posudku § 28 vyhl. č. 37/1967 Sb.) Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.) a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů

ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.